Meie 12. märtsi autoritaarne valitsus võttis enesele kohustavaks ülesandeks olla riigikorra hoidjaks ehk regendiks, et riiki ja maad üle kanda kriisi sügavustest . . .

Ta ei tohi piirduda ainult ootamisega, kuni jooksvas valitsemistöös ja võimalikus meeleolude pöördes on rahunenud maa, et siis anda vaba voli sisepoliitilistele võitlustele kõigil vanadel alustel. Ta peab reformima meie senist korda, uuendama riigivalitsemise aluseid, sünnitama pööret meie rahva riigivalitsemise endistes lõhestatud meeleoludes. Seepärast peame meiegi kõnelema meie sihtidele vastavast hädavajalikust uuestisünnist, enne kui läheme kõigile järgnevatele valimistele . . .

Riigivanem tahaks, et Riigikogu tuleks kokku Põhiseadusega määratud ajaks. Kuid tuleb eeldada praegusel erakorralisel ja rahuajalgi, et ka parlament omalt poolt ei otsi konflikte ega tülisid . . .“

K. Einbundi seletustest paistab silma, et valitsus on vahepeal ilma Riigikoguta otsustanud pikendada kaitseseisukorra kestuse ja ka mõningad seadusandlikud reformid, ilma et Riigikogu neist oleks olnud informeeritud. Et K. Einbund nimetab valitsust autoritaarseks ja see nimetus paljude poliitikute juures on identne diktaatorlikuga ning et lisaks K. Einbund valitsuse seab ilmselt kõrgemale Riigikogust, kelle tegevust tahetakse nähtavasti aktsepteerida ainult selles ulatuses, kui see satub kokku valitsuse sihtidega, tekitavad K. Einbundi seletused laialdasi kommenteerimisi. Liiati on avalikkuses, eeskätt „Kajas“, ilmunud elavaid sooviavaldusi itaaliapärase korporatiivse korra sisseseadmiseks meil, mis pidavat kujunema asutatavaist kutsekodadest.

Sellest momendist peale võib märgata opositsiooni valitsuse ja Riigikogu poliitikute vahel. Teatavaks rahustuseks on aga veel asjaolu, et valitsus näib pidavat võimalikuks Riigikogu kokkuastumist korraliseks istungjärguks, — Riigikogul oleks siis võimalus omal initsiatiivil koostada istungite päevakordi ja võtta lähemale vaatlusele valitsuse tegevus ja kavatsused.

Eesti kroonika 1934, lk. 27